

தொகுதி-டு) பிலவங்களு புரட்டாசிமீ [பகுதி-கக.

பொய்யாமொழிப் புலவர்.

பொய்யாமொழிப் புலவரைப்பற்றித் தமிழ்காட்டில் வழங்கும் கர்ணபரம்பகரகளை நோக்கும்போது அவர் ஒப்புயர்வற்று கிளங்கிய திப்பியப்புலவர்களில் ஒருவரென்பது தெரிகிறது. ஆனால், இவர் வரலாறுகள் முழுதும் ஒழுங்காகக் காணப்படவில்லை. இக்குறை ஏறக்குறைய நம் நாட்டுக்கவிஞர்கள் எல்லாரைப்பற்றியுமே அமைந்துள்ளது. நாகரிகமிருந்த தேசத்தாரனைவரும் தங்கள் நாட்டிற்கண்மணிபோல்விளங்கிய கவிஞர் சிகாமணிகளது நூல்களைப்படித்து மகிழ்வதோடு அவர்களது அழகியசரிதங்களைப் பலவழியாலும் ஆராய்ச்சி செய்து நூல்கள்மூலமாக வெளியிட்டுப் போற்றுவதைப் பெருங்கடமைமாகப் பூண்டினார்கள். உத்தமங்களது சரித்திரங்களை நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து வெளியிடுவதால், அவர்களிடம் கௌரவாபுத்தி அதிகமாதலோடு, ஜனமுகவாழ்வை உயர்வும் ஒழுங்கும் பெறச்செய்வதற்கு அது முக்கிய ஏதுவுமாமென்பது அன்றோக்கருத்தாகும். ஆனால் பழையநூலாசிரியர் வரலாறுகளைத்தெரிந்துகொள்வதில் கம்முன்றோர் முற்றும் கவலை செலுத்தாதவர்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆக்கியோன்பெயர் முதலான பதினொரு விஷயங்களடங்கிய பாயிரத்தை ஒவ்வொரு நூலு முடைத்தாகல்வேண்டுமென்றும், நூல்கேட்கப்புதுவேன் நூல் கௌமுன் அதன் புறவுரைபாகிய பாயிரங்கேட்டல் இன்றியமையாதெனவும், அவை கௌக்கால் நூல்கேட்டற்கண் மனவூக்கஞ் செல்லா வெனவும் கருதி, “ஆயிர முகத்தா னகன்ற நாயினும், பாயிர மில்லது பணுவ லன்றே” என்று, அவர்கள் கூறியிருப்பதொன்றே மேற்கூறிய உண்

*

மையைத்தெளிவுபடுத்தும். இப்பாயிரம் முழுதும் இப்போலவே ஒரு சாஸ்திரத் தொகுப்பிற்கும் ஒரு பாஷைக்கு ஒரு வேண்டப்படிம். “அருந்தமிழ்க்குப் பாயிரம்” என்றார் கம்பர் திருவாய்மொழியை, அத்தகைய நூலால் பாஷாஞானம் பெறுவது யாவருக்கும் எளிதாம். ஆனால், தமிழ்மொழியில் அத்தகைய நூல்கள் எழுதற்கு இன்றியமையாத வேண்டத்தக்க புலவர்சரிதங்கள் பல, எத்தனையோ மாறுபாடுகளும், புணர்நூல்களாக இப்போது வழங்குகின்றன. அவற்றைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் துன்பம்செய்து வெளியிடுவர், அவையெல்லாம் திரண்டு பின்பு தமிழ்மொழியின் பாயிரத்திற்கு ஒர் அங்கமாக உபயோகப்படும். சிந்த.

பொய்யா மொழிப்புலவர் வரலாறு முழுமையும், நாம் ஒழுங்காக அறிந்து மகிழ்தற்கிடமில்லையாயினும், தமிழ்நாவலர்சரிதை என்றும் நூலிலும், சோழமண்டலசதகத்திலும் பிறவற்றிலும் காணப்படும் சிலவிசேடச் செய்திகளை வைத்து ஏரம் ஒருபடியாக அவர் வரலாற்றைக் காணக்கூடும். இக்காலத்தவர் வழங்குநர் புலவர் சரிதங்களிலும், மேக்கு இருநூறு முந்தூறண்டுகட்குமுன் வழங்கிய வரலாறுகள் பெரிதும் உண்மைபுடையனவாகக்கருக இடமுண்டென்பதுபற்றி, இப்புலவர்சரிதமெழுதற்கு அந்நூல்களை ஆதாரமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

இனிப், பொய்யாமொழிப் புலவர் வரலாறு வருமாறு:—பொய்யாமொழிப் புலவரதுநாடு தென்னைமண்டலமென்பது;

“கையா நிரண்டைக் காளைதன் வாயிற் கவிதைகொண்ட பொய்யா மொழிக்கும் புகலிடமானது பொய்கையெல்லாம் செய்யார் கமல மலாவண் டானங்கள் சென்றுதிருழ் மையார் குவளை வயல்புடை சூழ்தொண்டை மண்டலமே”
என்னுஞ் செய்யுளால் அறியப்படும். “வஞ்சிப் பொய்யாமொழி” என நச்சினூர்க்கினியருரைப் பாயிரத்தும்,

“பொதிய லகத்தியனாய் பொய்யா மொழியாய்
*அதிகை யமர்ப்பர்க் காளாய்த்—துதிபெருகு
செங்காட்டுக் கோட்டந் துறையு ரெணுந்தலத்துர்
சங்காத்தல் கொண்டிருப்பாய் தான்.” (தமிழ் நாவலர் சரிதை)

*“யதிகைமணப்பாகவியாய்” என்றுள்ள பிரதியிலிருந்து, இவ்வடி ஒரு படியாக அமைக்கப்பட்டது, உண்மைப்பாடல் தெளியப்படவில்லை.

எனத் தமிழ்நாவலர்சரிதைநினும் வருதலால், வஞ்சி, திருச்செங்காட்டங்குடி, துறையூர் என்னுந் தலங்களில் இவர் வசித்தவரென்பது விளங்கும். இவர் சிறுபருவத்தே தெய்வாறுக்கிரகம் பெற்றுச் சாவவும் வாழவும் பாடவல்ல ஆற்றலுடையவராயினர். இது,

“வாய்த்த வயிரபுர மாகாளி யம்மையே
ஆய்த்த அருகா ரணிலயலிற்—காய்த்த
குதிரைமா ளத்தின்ற காணிக்;னேறுங்
குதிரைமா ளக்கொண்டு போ” (ஐடி.)

எனத் தமிழ்நாவலர்சரிதைநில இவர் பாடியதாகக்கண்ட பாடலால் புலப்படும். இப்பாட்டுக் கம்பர் இளம்பருவத்தே தாம் காத்து வந்த வபற்குறையேய்த நாளிங்கராயன் குதிரை சாகும்படிபாடியதாக இக்காலத்து வழங்குகின்றதாயினும், பழையவழக்குப் பொய்யாமொழிபார்க்கே காணப்படுகிறது.

இவர் கலைமகள் அருள்பெற்றுப் புலவர்சிகாமணியாய் விளங்கிய காலத்தே, சங்கமிருந்த தமிழாரசர்த்துடன், செந்தமிழ்க்குப் பிறப்பிடமுமாகிய மதுரையில், பாண்டியனதுமதி பெற்றுப் பழைய சங்கத்தை மறுமுறைபட்டித் தமிழ்வளர்ச்சி புரிதலிற் பேரவாக்கொண்டவராய், பாண்டிநாடு நோக்கிப் புறப்பட்டனர். புறப்பட்டு, திருச்சிராப்பள்ளியை அடைந்து அங்குச் சிலரால் தங்கியிருக்கும்போது சிவபிரான் அவர்முன் புலவர்வேடம் புனைந்து,

“கோட்டாற் கொழும்பிசகக் குத்தி யதனடுவே
பாட்டாற் பனைக்கை புகமடுக்கும்—காட்டானைத்
தேவீ ரருந்துஞ் சிராமலையே செஞ்சடைமேல்
வானீர் காத்தான் மலை.” (ஐடி.)

எனத் தாமுவர்த்தலம் இஃதென்பதைப் புலவர்க்கு ஞாபிக்கவும், அவர் பெரிதும் வியந்தவராய் மலைமேல் திருக்கோயில்கொண்ட நயினூரை வணங்கி, அபராதக்ஷாபணம் செய்துகொண்டு,

“அங்கம் புலியத னாடையைச் சாத்தி யரமுடன்
பங்கம் புலிவைத்த பண்பார்க் கிடம்பனை வாளெயிற்று
வெங்கட் புலியைவிட் டியானையைத் தேடி விதம்விதமாய்ச்
சிக்க மிருந்து தனித்தனி லோக்குஞ் சிராமலையே.” (ஐடி.)

என்று துதித்தனர். பின்பு, அதனை விட்டு நீங்கி, மதுரை நோக்கிப் புறப்பட்டு இடையிற் பாலைவனத்தைக் கடந்து பெரிதும் இளைப்புடன் வரும்போது, முருகக்கடவுள் ஒருவேடுவ வுருக்கொண்டிவந்து 'நீலிர் யாவர்' என்று கேட்ப, "பொய்யாமொழி பென்னும் பெயருடைய புலவன் யான்" என்றிவர் கூற, 'ஆயின் என்மீது ஒருகவி பாடும்' என்று முருகர் சொல்ல, புலவர் 'உன் பெயர் யாது' என்று கேட்ப, முருகர் 'முட்டை' என்றனர்; என்றலும் புலவர்:—

"பொன்போலும் கள்ளிப் பொறிபறக்குக் கானலிலே
என்பேதை செல்லற் கியைந்தனனே—பின்போலும்
மானவேன் முட்டைக்கு மாறாய தெவ்வர்போக்
கானவேன் முட்டைக்குக் காடு" (ஷட)

என்று அம்முருகவேளாகிய வேடனைப் பாடினர். இது கேட்ட அக்கடவுள் உண் மகிழ்ந்தவராயினும், இப்பாலையைப் "பொன்போலும்" என்று தொடங்கியது பொருந்தவில்லையென்று தமக்குத் திருப்தியின்மையைக் காட்டுவார்போலக் கூறி, புலவர் பாடிய அச்சரம்போக்குத்துறையிலேயே,

"விழுந்தளி யந்தரத்தே வேமென்று வீழ்த்தால்
எழுந்த கடர்வருமென் தேங்கிச்—சொழுகொண்டல்
பெய்யாத கானகத்தே பெய்வனையும் போயினுள்
பொய்யா மொழிப்பகைஞர் போல்" (ஷட)

என, அப்பொய்யாமொழியாரைப் புகழ்ந்துபாடித் தம் உண்பையுருவத்தைப் புலவர்க்கு வெளிப்படுத்தி அவர் வழியினைப்பையுமாற்றி அவர் ராவில் தம்வேலால் எழுதி அதுக்கிரகத்துச் சென்றருளினர். இதனை, அருணகிரி நாதரும்,

"முற்றித்திரி வெற்றிக் குருபா
முற்பட்ட முரட்டுப் புலவனை
முட்டைப்பெயர் செப்பிக் கவிபெற—பெருமானே"

"முற்பா ட்ப்பா டற்றா ருக்கோர் முட்கா டறகப் பொருளீவாய்"

"புகல்கலை சுற்றார்சொற் கேட்கத் தனிவழி வருவானே" எனப் பலமுறை திருப்புகழிற் பாடினார். மார்க்கசகாய தேவரும், திருவிதிஞ்சைப் பிள்ளைத்தமிழில்:—

“பொய்யா மொழிப்புலவர் மதுரையிற் சக்சம் புரக்கவெழு காண்மறவ னாய்ப், புறவுற வளைத்தெனது பெயர்முட்டை பாடெனப் பொன்போலு மென்றுபாட, வெய்யான பாலக்கி தேலாது தம்பெயர் விளம்பென விள ம்ப வவர்மேல், விழுந்தளி யென்றெடுத் துப்பாடி யவர்நாவில் வேல்கொடு பதித்தசதுரா”

என்று இக்கதைவினைக் குறிப்பிட்டனர். முருகக்கடவுள் தம் பெ யர் “முட்டை” என்று கூறியது, இடுகுறியாக்க மென்பர் நன்னூல் விருத்திகாரர் (பெய. சூத்-கள. உரை). இவ்வாறு பாலவனத்தைக் கடந்து இடைவழியிலுள்ள க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, திருக்காணப்பேர் என்னும் காளையார்கோயிலே அடைந்தனர். அங் கே புலவர் திசியிற் பசியால்வருந்திக் கூத்தான் என்னுந் தாசியின் வீட்டை யடைந்து, அவர்களை உசாவ, பூர்வபாவவிசேடத்தால் அவ ளும் அவன் தமக்கையும்தாயும்பாட்டியும், இடையே, குருடிகளா கிப் பெரிதும்வருந்துவது கண்டு இரங்கி,

“கூத்தான் முகத்திரண்டு கூர்வேல்கள் கூத்தாடன்
முத்தான் முகத்தின் முழுநீலம்—முத்தாடன்
அன்னை முகத்தி லரவித்த மண்ணைதன்
அன்னை முகத்திலிரண் டம்பு.” (60டி)

என்னும் பாடலைக்கூற, அவர்கள் நால்வரும் முன்போற் கண்டெரி ந்து, தம் மியற்கையமுரசிறக்க விளங்கி, புலவர் பெருமானைப் புக ழ்ந்துபசரித்தனர். இச்செய்தி அவ்வூராரை யெல்லாம் பெரிதும் அதிசயப்படுத்தியது. அப்போது அவ்வூர்த்தாசிகளில் எழுபதின்மர் புலவரது அருள்பெற்று அவரார் பாடல்பெறவேண்டி, எழுபதினா யிரம் பொன்கொணர்ந்து அவர் பாடத்தில் வைத்து, ‘அதுக்கிரமிக்க வேண்டு’ மென்று பிரார்த்திக்க, புலவரும் அவர்களது உண்மையறி மாணத்தைக்கண்டு உவந்து,

“வாச மலர்மடத்தை போல்வார்வண் காணப்பேர்
ஈசன்றன் மக்க னெழுபதின்மர்—தேசத்
திரவலர்மே னீட்டுவர்கை யீண்டுலகக் காக்கும்
புலவலர்மே னீட்டுவர்பொற் கால்” (60டி)

என்று பாடி அருளினார். இனிப், புலவரால் குருடு நீங்கப்பெற்ற தாசிகள், எல்லாரும்விரும்பத்தக்க பேரழகும் ஆடல்பாடல்வன்மை

புமுடையராய்ப் பெருஞ்சம்பத்தெய்திநின்ற காலத்திலே, பொய்யா மொழியார் வேறேராமையத்து அவர்களைக்கண்டு மகிழுவேண்டி இரவில் அவர்கள் விட்டையடைந்து கதவைத் தட்ட, செல்வச் செருக்கால் அத்தாசிகள் சிழிதும்பொருட்பண்ணாது உள்ளிருந்தபோது, புலவர் வெகுண்டு “பழைய குருடிகாள்! கதவைத்திறவுங்கள்” என்று கூறினரெனவும், உடனே அவர்கள் நால்வர்க்கும் முன்போற்கண் தெரியாதுபோக, அதற்குக் காரணம் புலவரென்பதறிந்து அவர் காலடியில் வீழ்ந்து அபராதகூடபணம் செய்துகொண்டார்களெனவும், “பழையகுருடி கதவைத் திறவுடி” என வழங்கும் பழமொழி அதன்பின்னரே வழங்கியதெனவும் கூறுவர்.

பின்பு, புலவர் திருக்கானப்பேரைவிட்டு நீங்கி மதுரைப்பக்க மடைந்து, அப்போது பாண்டியன்மந்திரியாய்ப் புலவர்பாடும் புகழடையோனாய் விளங்கிய மாறனுடையனான தஞ்சைவாணனைக்கண்டு அவன்பேரில் “தஞ்சைவாணன் கோவை” என்றதொரு அரியபிரபந்தமியற்றி அவனைப்புகழ்ந்து பாடினர். இவசியற்றிய தஞ்சைவாணன் கோவையின் சொன்னயம் தொடைநயம் பொருளையங்கள் அறிஞரெல்லாமறிந்து கவைத்தவைகளே. கோவைகளிலே, திருச்சிற்தம் பலக்கோவையையடுத்துப் பழமை பெருமைகளாற்றிற்று விளங்குவது வாணன்கோவைவையே. “மீனவர்தம் செங்கோல் முறைமை செலுத்திய வாணன்” “தென்னன் றன்னைப் பணிந்துகுற்றேவல்செய்யாது சமர்க்கெழுந்த, மன்னைப் புறங்கண்ட வாணன்,” “வேளாண் மரபு விளக்கிய வாணன்” என அக்கோவையில் வருவனவற்றால், தஞ்சைவாணன், பாண்டியற்கு மந்திரியும்படைத்தலைவனுமானவனென்பதும் வேளாள மரபினன் என்பதும் விளங்கும். இப்பெருந்தகையைக் கோவையாற்புகழ அளவும் பொய்யாமொழியார்க்கு வேண்டிய வரிசைகள் அளித்துபசரித்தான். புலவர் பாண்டியனை முதன்மையாகக்கொண்டு மதுரைச்சங்கக்கூட்ட வெண்ணிய தம் கருத்தை அவனுக்கு எடுத்துரைத்து, அவனால் அதற்குரியவுதவியுடன் மதுரையடைந்து அரசனைக் காணவேண்டி அரசனை செல்ல, அரசன் திருவாலவாய்க்கோபிலுள்ளே சுவாமிநரிசனஞ் செய்யப்போயிருந்ததையறிந்து, நேரே அக்கோயிலே அடைந்தனர். அங்கே பாண்டியன்

சுவாமிதிருமுன்பு தண்டனிட்டுவணங்குகின்ற நிலையைப் பார்த்து,
‘பாதிவசையும் பாதி நசையுமாக’

“குழைக்கா லரலித்தங் கூம்பக் குமுதம் பொதியலிழம்ப
நிழற்கான் மதியமன் ரேநின் றிருக்குல நீயவன்றன்
அழற்கா லொளிர்சடை மீதே யிருந்துமல் வந்திவண்ணன்
கழற்கால் வணங்குதி யோவணல் காமுடிக்கைதவனே” (ஐடி)

எனச், சிவபிரான் திருமுடியை இருப்பிடமாகக் கொண்டு விளங்கும் சந்திரன துவமிசத்து நீபிறத்தவனாயினும், அப்பிரானது திருவடிகளை வணங்குதல், என்ன பொருத்தம்?” என்னும் கருத்தமைந்த பாடலைக் கூறினர். இதனை கேட்ட அரசன், தரிசன முடித்ததும், புலவர் பக்கம் திரும்பி, அவர் ஊர் பெயர் முதலியவைகளை யெல்லாம் விசாரித்தறிந்து, கோயிற்பிரதக்ஷிணஞ்செய்துகொண்டே, புலவர்தம்பால்வந்த நோக்கத்தை உசாவுவானாயினன். அவரும், மதுரைபிற பழைய சங்கத்தைக்கூட்டித் தமிழாராய்ச்சி செய்கின்றதே தம் முள்ளக்கிடக்கை என்று கூற, “தெய்வப்புலமை வாய்ந்த அச்சங்கத்தைக் கூட்டல் கின்றறிவினராய நம்மால் ஆவதே” என்று புலவரருமையறியாது சிறிது இகழ்ச்சிக்குறிப்புக் தோன்றக் கூறிவிட்டு, சங்கத்தார்சர் நிதி நெருங்கியவளவில் “புலவரே! இச்சங்கத்தாரது திருவுருவங்க எல்லாம் சிரக்கம்பஞ் செய்யும்படி ஒரு பாடலியற்றவல்லீரேல், இறந்த சங்கத்தை நீர் எழுப்பவல்லீர் தாம்” என்று கூற உடனே புலவரும் அங்கனமேயாகவென்று சங்கப்புலவரை-நோக்கி,

“உங்களிலே யானொருவ னெப்பேனோ வொல்வேனோ
திக்கட் குலனறியச் செப்புக்கள்—சங்கத்துப்
பாடுகின் றீமுத்தமிழென் பன்னு ளு மேற்குமோ
எடவிழ்தா ரேழுமூவீ ரின்ற” (ஐடி)

என்றுபாட, அப்புலவர் திருவுருவங்களெல்லாம் சிரக்கம்பஞ் செய்தன. பாண்டியன் அதிசயமுற்று, மற்றும் சோதிக்கவெண்ணிப் புலவருடன் பொற்றாமரைக்கரையடைந்து ‘இப்பொய்கையில் முன்பிருந்ததாகச் சொல்லப்படும் சங்கப்பலகை மேலேமிதக்குமாறு செய்து உமது தெய்வப்புலமையைக் காட்டுவீரேல், எண்ணிய கருமம் கிறைவேற்றுவல்’ என்றுகூற, புலவரும், “தமிழைப்போற்றும் அரசர்கள்

இப்போதில்லையென்றி, புலவர் சிகாமணிகள் உலகில் உளரென்னும் விஷயத்தைப் பாண்டியன் நன்கறிபும்படி சங்கப்பலகையே மித¹ என்னுங் கருத்துப்பட,

“பூவேந்தர் முன்போற் புரப்பா ரிலையன்றிப்
பாவேந்த ருண்டென்னும் பாண்மைதான்—மாவேந்தன்
மாற னறிய மதரா புரித்தமிழோர்
வீறணையே சந்தே மித” (ஐ)

எனப்பாடலும், சங்கப்பலகை மிகத்தெழுந்து பின் தாழ்த்ததென்பர் பாண்டியன் இவற்றையெல்லாங் கண்டு வியப்புமூலப்பும் அடைந்து பொய்யாமொழியார்பாற் றுனிழைத்த பிழைகளைப்பொறுக்குமாறுவேண்டி, “பொய்யாமொழியாரே! நீர் நல்ல புலவர்” என்று அவர் தெய்வப்புலமையைப் பலவாறுபுகழ்ந்து கூற, அதுகேட்ட புலவர்,

“அறமுரைத் தானும் புலவன்ருப் பாலின்
நிறமுரைத் தானும் புலவன்—குறுமுனி
தானும் புலவன் தாணி பொறுக்குமோ
யானும் புலவ னெனின்” (ஐ)

என்று கூறினார். இப்பாட்டின் அருமைபெருமைகள் தமிழ்மக்கட்கெல்லாம் ஆனந்தத் தரத்தக்கன. இவ்வாறு பழைய தமிழ்ச்சங்கத்தைப் புதுப்பிக்கவேண்டிப்பாண்டியனிடம் ரூயல் துவந்த பொய்யாமொழிப்புலவர், முடிவில் அச்சங்கத்தை ஸ்தாபித்திருத்தல் வேண்டுமென்றே தருதப்படுகிறது.* கடைச்சங்கத்துக்குப் பின்பு மதுரைரிலே சிலசங்கங்கள் கூட்டப்பட்டிருந்தன என்பதற்குத் தக்க ஆதாரங்களுள்ளன. விக்கிரமசகம் 1024 (இ. பி. 470)-ல் பூஜ்யபாத ரொன்பவர் மாணுக்கருளொருவராகிய வச்சிரந்தி என்பவரால் தென்மதுரையில் ஒரு திராலிடசங்கம் கூட்டப்பட்டதென்னுஞ் செய்தி, திகம்பரதரிசனமென்னும் ஜைனமதசிரந்திற் காணப்படுகலாலும்; சூ

* கர்ணபாம்பரையில், அவர் சங்கம் ஸ்தாபிக்கவில்லையென்றும், அக்கோபத்துடன் புலவர் பாண்டியனைவிட்டகள்ளுரென்றும் வழக்குகிறது. ஆனால் அதற்காதாரமில்லை. பாண்டியனிடம் தம் தெய்வப்புலமையைக் காண்பித்தும், அவனால் புழப்பெற்றும் புலவர் விளக்கினரென்பது மேற்கண்ட அவர்வரலாறுகளால் விளக்குதலின், அக்கர்ணபாம்பரையே உண்மையென்று கொள்ள முடியாது.

சுடலோபர்காலத்தே மதுரையில் ஒரு தமிழ்ச்சங்கமிருந்ததாகவும் அச்சங்கத்தை ஆழ்வார் ஈமானபங்கப்படுத்தினதாகவும் பூர்வைஷ்ணவகுருபரம்பரைகளாலும், “சங்கக் குவடிக் குத்திய மாறப்பெயர்க்கொலையாணை” என்னும் சம்பநாடர் வாக்காலும் விளங்குதலாலும் அச்சங்கங்களின் உண்மை விளங்கும். இவற்றுள் பிற்கூறிய ஆழ்வார்காலத்துச்சங்கமே பொய்யாமொழிப் புலவரார் கூட்டப்பட்டதெனவும்; அப்புலவரைத் தலைமையாகவுடைய கூட்டத்திலேயே திருத்தக்கதேவரால் சிவகசிந்தாமணி அரங்கேற்றப்பட்டதெனவும் ஊடுக்க இடமுண்டு; ஏனெனில், “வஞ்சிப்பொய்யாமொழிபுகழ் மையறு காட்சித் திருத்தமுனிவன்” என நச்சினூர்க்கினியருரைப்பாயிரத்திலவருதலாலும், அச்சிந்தாமணி மதுரைச்சங்கத்தே அரங்கேற்றப்பட்டதாகக் கதையுண்மையாலும், அச்சங்கமும் கடைச்சங்கமன்றென்பது “பின்னுள்ளோர் செய்த சிந்தாமணி”[†] என்னும் நச்சினூர்க்கினியர் கூற்றால்விளங்குதலாலும் மேற்குறித்த ஊகம் பொருத்தமுடைந்தாதல் காண்க.

(இன்னும் வரும்)

பத்திராசிரியர்.

குறிப்பு:—இப்பொய்யாமொழியார் வரலாற்றில், இகட-ம் பக்கத்து வரும் “அறமுரைத்தானும்” என்னும் வெண்பாவில், ‘அறமுரைத்தான்’ என்றது, “ஆலமர நீழ லறநால்வர்க் கன்றுரைத்த-ஆலமமர் கண்டத்தான்” என முதற்றிருவந்தாறியினும், ‘அன்றலின் கீழிருத்தம் கறமுரைத்தான் காணேடி’ எனத் திருவாசகத்தும் வருவனவற்றால், தகழினுமூர்த் தியாகிய சிவபிரானை யுணர்த்தி, ஈண்டு முதற்சங்கப்புலவராய் வீற்றிருத்தருளிய இறைவனார் என்னும் மாத்திரையாய் கின்றது.

† இச்சங்கம் முந்துற்றவரடங்கியதெனக் குருபரம்பரைகள் கூறும். இச்சங்கத்தார்க்கு, பொருள்காணும்படி ஆழ்வார்விடுத்த பாகரம் “துண்டகோளத் தாரணுவாகி” என்று சொடங்கும் அகவல்; செந்தமிழ் மூன்றூர் தொகுதி, ௪0௩-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

‡ தொல்காப்பியம், செய்யுளியல் நச்சினூர்க்கினியம் “பாநிலைவகையே” என்னுஞ் சூத்திரவுரை.

தமிழ்மொழி “துரானிய” மொழியினமா?

தமிழ்நிலம் பாரத வருஷத்திலே தென்பாஸிலுள்ளது. அது பற்றி அது தென்மொழி எனப்படுவதாயிற்று. அதற்கு “வடவேல் கடந்தென்ருமரியாயிடைத்தமிழ்” எனத் தற்காலத்துள்ள தமிழ் நூல்கட்கெல்லாந் தாய்நூலாக விளங்குந் தொல்காப்பியமும் நில வரைப்புக் கூறும்.

தமிழ் என்பது தனிமை; முகரம் தமிழொன்றுக்குமேயுரிய சிறப்பு பெழுத்து. முகரத்தாற் றனிச்சிறப்புற்றுத் தனித்து விளங்குமொழி என்பது தமிழ் என்னுஞ் சொற்குப்பொருளாம். தான் பிற்தொரு மொழிக்கட்பிறவாத தனிமொழி யென்பது அதன் முடிந்த பொருளாம்.

இவ்வாறன்றித் திரமிளமென்னுஞ் சொல் தமிழ்எனத் திரிந்த தென்றாலோ அது பொருந்தாது. என்னை? தானொருமொழியேயாகவும் அது தனக்கொருபெயரின்றி வேற்றுமொழிப் பெயர்கொண்டு வழங்குதல் அசம்பாவிதமென்க. தமிழ் என்னுஞ் சொல்லே வடமொழிக்காரரால் தமது பாஷாநீ திக்கியையத் திரமிளமெனத்திரித்து வழங்கப்படுவதாயிற்று. அதற்குச் சான்றாக வெண்ணெய்நல்லூர் என்பது ‘வேண்ணெய்நல்லூர்’ என வடமொழியிலே அதன் நீதிக்கியையத் திரித்து வழங்கப்படுதல் ஸ்காந்தத்திற் காண்க. அது நிற்க.

தமிழ் இயல்பிலே இன்னிசையுடையது. அது தன் இசையொழுக்குப் பிறழப்பெறுவதில்லை. அது பிறழ்தற்கேதுவாக வெழுத்துக்கள் கூடுமிடத்து அவ்வாறே தழாநிலையாக நிலலாது தம்முட்பொருத்தமுறக் கலக்கத்தக்கவாறு திரிந்து கூடப்பெறு மியல்புடையது. “பத்மம்” “பக்தி” “சிகித்சா” “சப்தம்” என்றிவ்வாறு எழுத்துக்கள் இயைபின்றி மயங்குதல் தமிழுக்கியல்பன்று. அஃதன்றிக் கணத்தும் அசைத்தும் துள்ளியும் நலிந்தும் வருந்தி உச்ச

ரித்தற்குரிய எழுத்தொலிகளில்லை. அவற்றாலாய சொற்களும்பெறும்பெறும்பாறும் ஒன்றையொன்றோசை யிணக்கமுடையனவாய் ஆற்றொழுக்குப்போலொழுக்கிச்செல்லு மெழுத்துக்களாலமைந்ததே தமிழ்மொழியாதலின் தமிழுக்கு இனிமை யென்னும் பொருளும் கௌணலக்கணத்தாற் கொள்ளப்படுவதாயிற்று;

தமிழிலேயுள்ள எழுத்துக்களெல்லாம் மயக்க வரம்புபெற்றுத் தம்முட்கூடி இயைத்து நின்று ஒழுக்கிய இசையும் செலிக்குக் கர்க்கசமின்றி இனிமையும் சாந்தமும் பயந்துநின்று தமிழை ஏனையமொழிகளோடினமாக்காது வேறுபடுத்தித் தனிமைபெற நிறுவுவனவாம்.

ஏனைய மொழிகளோ எழுத்துக்களது மயக்க விஷயத்திலே தமிழ்போல அத்தனை வரம்புடையனவல்ல. அவற்றுள்ளும் தூரணிய வகுப்பு மொழிகளிலே எழுத்துமயக்கவரம்பு சிறிதுமில்லையென்னலாம்படி நியதியின்றி எழுத்துக்கள் மயங்குவனவாம்.

இனி மொழிக்கண் ஈறாகவரும் எழுத்துக்கள் இவை யெனவும் முதலாக வரும் எழுத்துக்கள் இவை யெனவும் தமிழுக்கு வரம்புண்டு. தூரணிய வகுப்பு மொழிகளிலே அவ்வரம்பு நியதியும் காண்கின்றிலம். தமிழிலே, க், ச், த், ப், ட், ற். என்பன ஈறாதெல்லை. தூரணிய வகுப்பு மொழிகளிலே இவை ஈறாக வருதலுண்டு.

தூரணியவகுப்பு மொழிகளுள்ளே பீனபாஷாவாக்கியங்கள் சில எடுத்துக்காட்டுதும்:—

பீனபாஷை—Finnic.

Isä meidän, joka olet taiwaisa, pyhitetty olkon sinum nimes; lahestykon sinumi waldakuudas; இவற்றைத் தம்பெழுத்தாற் கூறுதும்;—“இச மெயிதன், ஜோகா ஒலெத் தயிவயிசா, பிஹி தெத்தி ஒஸ்கோன் சினம் நிமெஸ்; லகெஸ்திகொன் சினம் வலடா குண்டாஸ்.”

லாப்பிய பாஷை—Lappic.

Attje mijen, jukko leh.almesne, ailesen sjaddes to namma; pates to rik; “அத்தஜெ மிஜென், ஜக்கொ, லெஹ் அல்மெஸநெ, அயிலெசென் ஸ்ஜத்தெஸ் தொ நம்ம; பதென் தொ ரிக்.”

மேலே முதலிற்காட்டிய “பின” பாஷாவசனங்களின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு வருமாறு:—விண்ணுலகத்திலிருக்கும் எங்கள் பிதாவே, உமது நாமம் பூசிக்கப்படுவதாக, உமது ராச்சியம் வருவதாக; என்பது. “லாப்பிய” பாஷாவசனங்களின் மொழிபெயர்ப்பு மிதுவேயாம். பினபாஷைச்சொற்களின் இறுதியெழுத்துக்களையும் அவற்றின் சந்திலையையும் நோக்குமிடத்து அவை தமிழ்யல்புக்கு ஒரு சிறிதும் நிகராவதுகூடாதாம். தகரவொற்றை யீறாகவுடைய சொற்களும் சகரவொற்றை யீறாகவுடைய சொற்களும் தமிழிற்கிடையா. ஹகரம் தமிழுக்குரியவகூரமன்று. சகரவொற்றும் லகரமு முடன்மயங்கி வருதலில்லை. இனி அவற்றுள் மிகவேண்டியவிடத்துமிக்கும் திரியவேண்டியவிடத்துத்திரிந்தும் கெடவேண்டியவிடத்துக்கெட்டும் தோன்றவேண்டியவிடத்துத்தோன்றியும் வந்தவேறுபாடுகள் புலப்படவில்லை. ஒருகால் நாம் அவற்றை உச்சரிப்பது பிழைப்படுகினும் அகூரநிலை நன்கு புலப்படுகின்றது. நமது தமிழ்மொழிக்கும் “பின” மொழிக்கும் பொதுவியல்பாகவுள்ளது யாதற்காண்கின்றலம். தமிழிலே எழுத்துக்களும் சொற்களும் ஒன்றோடொன்று சமயோகப்படும் பெருஞ்சிறப்புத் தூரானியவகுப்புப் பாஷைகளிலே காணப்படுதலால் தமிழும் அவ்வகுப்பு மொழியேயாகற்பாலதென ஐரோப்பிய பண்டிதர் சிலர் துணிவாராயினர். அங்ஙனம் துணிந்தாரும் அப்பாஷைகளை நன்குகற்றுர்போலத் தோன்றவில்லை. நன்குகற்றுராயின அங்ஙனம் துணியார். சமயோகப் பெருஞ்சிறப்பு அப்பாஷைகளிலே உளதாகத் தோன்றவில்லை. அவ்வகுப்பினதாகிய “லாப்பிய” பாஷா வாக்கியங்களை நோக்குதும். முதற்சொல்லாகிய “அத்தெ” என்பதில் மயங்கியநடுவெழுத்தைதும் இறுதியெழுத்தைதும் நோக்குமிடத்து அதனைத் தமிழுக்குரிய இயல்பெனப்போமா? “ஸ்ஜத்தெஸ்” என்பதை நோக்குமிடத்துத் தமிழ்ச்சொல்லியல்பு ஓரற்பாபிணுற் காணப்படுகின்றதா? யாவர்க்காபிணுற் காணப்போமா? இல்லையே. பின்னர் யாதுகொண்டு தமிழை ஐரோப்பியபண்டிதர் தூரானிய பாஷை வகுப்பிற் புகுத்தனரோ அறிகின்றலம்.

“பண்ணுறத்தெரிந் தாய்ந்தவிப்பசந்தமிழேனை, மண்ணிடைச்சிலவிலக்கணவரம்பிலாமொழிபோ, லெண்ணிடைப்படக் கிடந்ததாவெண்ணவும் படுமோ”

ஆ. முத்துத்தாய்ப்பி பிள்ளை.
யாழ்ப்பாணம்.

இராமாவதாரச்செய்யுட்பாடாந்தரம்.

வாலிவதைப்படலம்.

வள்ளற் கிளையான் பகர்வானிவன் தன்முன் வாணன்
கொள்ளக் கொடுக்கூந் துவனைக்கொணர்க் தாண்குங்கி
னெள்ளற் கரும்போ ரஃதிசைக்கிலெ னென்னு மின்ன
லுள்ளத்தி னுன்ற வுணர்வுந்நில னென்று மென்றான்.

என்னும் ௩௨-ம் செய்யுளில், 'எள்ளற் கரும்போ ரஃதிசைக்கிலெ
னென்னு மின்னல்' என்பது, 'எள்ளற்குறும்போர்செய்வெய்தின மெ
ன்னு மின்னல்' எனக் காணப்படுகின்றது. குரங்கினெள்ளற் குறும்
போரை யாழும் செயவத்தேமே என்கின்ற இன்னல் எனப்பொருள்
கொள்ளுமிடத்துப் பொருத்தமுடைமயிற் பின்னையதே இயையு
டைத்து.

௭௫

குலமிது கல்வியீது சொந்ரமீ துந்த கின்ற
கலமிது புவன மூன்றி னாயக முன்ன தன்றே
வலமிதிவ் வுலகக் தாக்கு வண்மையீ தென்னே தின்மை
யலமரச் செய்யலாமோ வறித்திருக் தயர்ந்து ளார்போல்.

என்னும் ௭௭-ம் செய்யுளில், 'கலமிது புவன மூன்றி னாயக முன்ன
தன்றே' என்பது, 'கலமிது புவன மூன்றி னாயகமீது தின்றேள்'
எனக்காணப்படுகின்றது. முன்னும் பின்னும் 'ஈது' 'ஈது' எனக்
கூறி இடையில் 'உன்னதன்றே' எனக் கூறல் பொருத்தமன்மை
யிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. 'வலமிது' என்பதற்கு 'திந்
றேள்' என்பதும் இயையுடைத்தாதல் காண்க.

அரசியற்படலம்.

என்ற ளின்னன பன்னி யின்னலோ
டொன்ற னுணைநர் வேறு முற்றிலா
ணின்ற ளாக்கிலே கோக்கி நீதிசால்
வன்றுண் மால்வரை யன்ன மாருதி.

என்னும் ௧௭-ம் செய்யுளில், 'நின்றா ளந்நிலை நோக்கி நீதிசால்' என்பது 'நின்றாளைத் தனிநெடிதுதேற்றியே' எனக் காணப்படுகின்றது. புலம்பியோரைத் தேற்றல் வழக்காதலாலும், வான்மீகராமாயணத்திலும் தாரையை அனுமன் பலவாறு தேற்றியதாகக் கூறியிருத்தலாலும் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. வான்மீக ராமாயணத்திற் பலவாறு தேற்றியதாகக் கூறியிருத்தலாற்றான் இங்கும் கம்பர் 'நெடிதுதேற்றியே' என்றார்.

ஷட.

அப்போ தேயரு ணின்ற வண்ணலும்
மெய்ப்போர் மாருதி தன்னை வீரர்
இப்போ தேகொண ரின்ன செய்வீனைக்
கொப்பா மியாவையு மென்று ணர்த்தலும்.

என்னும் ௨௩-ம் செய்யுளில், 'அப்போதே யருணின்ற வண்ணலும்' என்பது 'அப்போதே யருளண்ணல் பின்னரும்' எனக்காணப்படுகின்றது. 'இலக்குவனை முடிசூட்டுமாறு கூறிப் பின் அனுமனை அதற்குரிய உபகாணங்களைக் கொண்டுவருமாறு கட்டளையிட்டான்' என்றலே பொருத்த முடைத்தாதலிற் பின்னையதே இயைபுடைத்து. 'அருணின்ற வண்ணல்' என்பதற்கு இலக்குவனெனப் பொருள்கூறுவாருமுளர். அதற்கு 'அருணின்ற' என்னும் அடை இயைபின்றது தல்காண்க.

ஷட.

ஆக்கமுங் கேடுந் தாஞ்செ யறத்தொடு பாவ மாய
போக்கிவே றுண்மை தேரூர் பொருவரும் புலமை துலோர்
தாக்கின வென்றோ டொன்று தருக்குமுஞ் செருவீந் தக்கோய்
பாக்கிய மன்றி மற்றும் பாவத்தைப் பற்ற லாமோ.

என்னும் ௩௬-ம் செய்யுளில், 'பாக்கியமன்றி மற்றும் பாவத்தைப் பற்றலாமோ' என்பது 'பாக்கியங்கெடுத்துச் சூழும் பாவத்தைப்பற்றலாமோ' எனக்காணப்படுகின்றது. 'செருவில்' என்பதற்கு 'கெடுத்துச்சூழும்' என்னும் வினைகளியையுடைமையிற் பின்னையதே பெர்ருத்தமுடைத்து. முன்னைய பாடத்தின்படி 'செருவில்' என்பதற்கு இயைபான முடிபின்மை காண்க.

ஹே

ஆழியாணியை கூற வானையீ தாயி னஃதே
வாழியான் புரிவ னென்று வணங்கி மாருதியும் போனான்
குழிமா லியானை யன்ன தம்பியுந் தானாக் தொல்லை
ஐழிநா யகனும் வேறே ருயர்தடக் குன்ற முற்றார்.

என்னும் ௫௧-ம் செய்யுளில், 'தம்பியுந் தானாக் தொல்லை' என்பது 'தம்பியோடெழுந்த தொல்லை' எனக் காணப்படுகின்றது. 'தானாக் தொல்லை ஊழிநாயகனும்' என்பது பொருள் கோடற்சூரியதாயினும் தொடர்ச்சிறப்பின்றூதலிற் பின்னையதே சிறப்புடைத்து. உடனி கழ்ச்சிக்கிசைய 'உற்றான்' என்னும் பாடமும் காணப்படுகின்றது.

காரிகாலப்படலம்.

விழையேன் விழைவா னவைமேன் மையினின்
றிழையே னுணர்வே னவையின் மையினாற்
பிழையே னுயிரோடுபிரிந்தனரா
லுழையே யவரெல் லுழையா ருவாயாய்.

என்னும் ௫௫-ம் செய்யுளில், 'விழையேன் விழைவானவை மேன்மை யினின்-றிழையே னுணர்வே னவையின் மையினால்' என்பது, 'இழை தேய் முலையாள் விழைவெண் னுகினும்-- முழைதா னுணர்வே னுயி ரின் மையினால்' எனக் காணப்படுகின்றது. முந்திய பாடத்தின் படி பொருள் கூறுமிடத்து உழைக்கும் அப்பொருட்கும் இயைபின்மை காணப்படுதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. பிந்திய பா டத்தின் பொருள் உழைக்கு இயைபுடைத்தாதல் நன்றுகாணப்படு தல் காண்க, தும் என்றது மான்களை நோக்கி. முந்திய உயிர் சிதை.

ஹே

சிறக்கருகு கக்குல்பக னின்றகிலை நீக்கா
தறக்கருது சிந்தைமுனி யந்தணரி னாலிப்
பிறக்கரு செஞ்சுளரி படப்பெயர்வில் குன்றி
னுறக்கலில் விலக்கலில் சின்றவுயர் வேழம்.

என்னும் ௭௪-ம் செய்யுளில் 'உறக்கலில் விலக்கலில் சின்ற' என்பது 'உறக்கிய விலக்கறவி சின்ற' எனக்காணப்படுகின்றது. 'உறக்கலில் விலக்கலில்' என்பது பொருட்சிறப்பின்றூதலிற் பின்னையதே சிறப்

புடைத்து, யானைகள் மலைகளிலும் சரிப்பனவாதலின் உறங்கிய எலிங்களில் தனியே கின்றன என்றார். பெயர்களில் குன்றின் என்பதில் இன் உவம உருபு. 'பெயர்விளாமல்' எனவும் பாடம்.

கீட்கீதைப்படலம்.

பெறல ருந்திருப் பெற்றுத வி பெருந்
 திறசினைத்திலன் சீர்மையிற் தீர்ந்தன
 னறம தந்தன னன்பு கிடக்கல்
 மறம நித்திலன் வாழ்வின் மயக்கினான்.

என்னும் உ-ம் செய்யுளில், 'உதளிப்பெரும்' என்பது 'உதலுப்பெறும்' எனக்காணப்படுகின்றது. நாமுதவப் பெறுதற்கரிய திருமலப் பெற்றுவைத்துப் பின்பெற்ற தன்மையதினத்திலன் என்று சொகுமிடத்துப் பொருள்சிறத்தலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து.

1021

மந்திரத்தனி மாருதி தன்னொடும்
 வெந்தி தற்படை வீரர் விராய்வர
 வந்த ரத்தின்வந் தன்னை தன் கோயிலை
 யிந்திரற்கு மகன்மக னெய்தினான்.

என்னும் உ-ம் செய்யுளில் 'வெந்திதற் படைவீரர் விராய்வர' என்பது, 'வெந்திதற் கதவீரன் வினாவியே' எனக்காணப்படுகின்றது. அனுமனைக் கூளியது வினாவுதற்கேயாதலிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்தென்க.

இங்ஙனம்,

சி கணேசாயர்,

புள்ளுலககட்டுவன்.

நல்லொழுக்கம்.

(ஸ்ரீ: இலக்குமணப்போற்றிகள் மொழிபெயர்த்தது.)

(சூக-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

ஞானியானவர் தூற்றுக்கணக்கான சந்ததி பரம்பரைக்குப் போதகராயிருக்கிறார். 'ஓ' என்பவருடைய ஒழுக்கங்கள் கேள்விப் படுகிறபொழுது, மந்தர்கள் திக்ஷண்யமுடையோராகவும், சலனமுடையோர் ஸ்திரிசத்தமுடையோராகவும் ஆகின்றனர்" என்று சீனர்கூறுகின்றனர். இவ்வாறு ஒரு நல்ல மனிதன் நடந்த நடக்கையானது அவனுடைய பின்னோக்கெல்லாம் சுவாதினத்திற்கும் நிவிர்த்திக்கும் தோவவாக்காக நிகழ்கின்றது.

"நமக்குப் பின்னர் வாழ்வோர்களின் கருத்தில் வசிப்பதே, மரணமின்மையாகின்றது."

நல்ல மனிதர்கள் மொழிந்த பொன்போன்ற மொழிகளும் அவர்கள் ஸ்தாபித்த நிதர்சனங்களும் எப்பொழுதும் நிலைக்கின்றன. அவைகள் அவர்களுடைய பின்னோரின் சிந்தனைகளிலும் கருத்திலும் புகுந்து இப்பிறவி மார்க்கத்தில் அவர்களுக்கு உதவி செய்து மரண சமயத்தில் அவர்களுக்கு அடிக்கடி ஆறுதல் செய்கின்றன. சிறைச்சாலையில் இறந்த ஹென்றி மார்க்ஷன் சொன்னவாறு:—"மிகவும் துக்கமும் மிகவும் துன்பமுமான மரணமானது நல்லொழுக்கத்தில் செலவு செய்யப்பட்ட வாழ்நாளின் ஞாபகத்துடன் ஒத்துப்பார்க்கையில் ஒன்றுமில்லாததாகிருக்கிறது."

நான்காவது அதிகாரம்.

வேலை.

"ஆகையால் எழுந்திரு, செய்துகொண்டேயிரு, இறைவன் உன்னுடன் இருப்பார்"—கிரானிகில்ஸ்.

"நீ எப்பொழுதும் வசிக்கிறதாக நீனத்து வேலை செய். இப்பொழுதே சாகிறதாக நீனத்து வணக்கஞ் செய்":—பதினாண்டாம் லூயி.

"பாக்கியம்பெற்ற வேலையே! நீ எப்பொழுதாவது கடவுளின் சாபமாக இருப்பின், அவருடைய அணுகிரகத்தான் யாது?—ஜெ. பி. ஸெல்க்கர்.

“ஒவ்வொரு மனிதனும் பிரவிர்த்தி செய்யட்டும். தன்னுடைய சுபாவத்துக்குத்தக்க உயர்ந்த வேலையில் பிரவிர்த்தி செய்து தன்னுற் கூடியவரை செய்ததாலாய திருப்தியுடன் சாகட்டும்”—லிட்னிஸ்மித்.

வேலை செய்தலானது அனுஷ்டான சித்தமான ஒழுக்கத்தைக் கற்சிப்பதற் சிறந்ததாயிருக்கின்றது. அது பணிவையும் பன அடக்கத்தையும், கவனத்தையும், உழைப்பையும், விடாமுயற்சியையும் பெறும்படி பழக்குகின்றது. ஒரு மனிதனுக்கு அவனுடைய விசேஷமான தொழிலற் சிறப்பையும், சாமர்த்தியத்தையும் கொடுக்கின்றது. சாதாரண உலக காரியங்களை நடத்துவதில் தகுதியையும் சாதாரணத்தையும் கொடுக்கின்றது.

வேலை செய்தலானது மனிதர்களையும் ஜாதியாரையும் மேல் நடத்துகிற அழியாத சட்ட விதியாகி, நம்முடைய வாழ்க்கைக்குப் பிரமாணமாக இருக்கின்றது. மனிதருட் பெரும்பாலர் ஜீவனம் செய்யும்பொருட்டு அவசியமாய்த் தங்கள் கைகளால் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் இவ்வாழ்க்கையை அனுபவிக்கவேண்டிய முறைமைப்படி அவர்கள் அனுபவிக்க விரும்பினால் ஏதாவது ஒரு விதத்தில் எல்லாரும் வேலைசெய்யவேண்டும்.

உழைப்பானது பாரமாகவும் தண்டனையாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் அது கண்ணியமாகவும் மகிமையாகவுமிருக்கின்றது. அஃதின்றி ஒன்றும் முடியாது. மனிதனிடத்திலுள்ள பெருமையெல்லாம் உழைப்பின் வழியே உண்டாகின்றது. நாகரீகமும் அதின்பயனாக இருக்கின்றது. உழைப்பு எடுபட்டுப்போனால், ஆதாம் உடைய சந்ததியார் உடனே சன்பார்க்கத்தை இழந்துவிடுவார்.

மனிதனுக்கு திர்ப்பாக்கியமாயுள்ளது சோம்பலோன்றி உழைப்பன்று. சோம்பலானது மனிதர்களின் தைரியத்தையும் ஜாதியாரின் தைரியத்தையும் தின்று, இரும்பைத் துருளசமாக்குகிறதுபோல, அவர்களை நாசப்படுத்துகின்றது. அலெக்ஸாண்டர் என்பவர் பாரசீகரை ஜெயித்து அவர்களுடைய நடை உடைகளைக் கவனிக்கும்படியான சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபொழுது காமனின்ப ஒழுக்கத்தைவிட அதிக இழிவானதாவது உழைப்புள்ள ஜீவனத்தைவிட மிகவும்

கௌரவமான தாவது வேறொன்றிருக்கக் கூடுமாவென்று அவர்கள் அறிந்ததாகத் தோற்றவில்லையென்று அபிப்பிராயப்பட்டனர். 'செவரன்' சக்கரவர்த்தி, 'யாரக்' பட்டணத்திற்கு 'இராமபியன்ஸ்' அடிவாரத்தினின்றும் தொட்டிற் பல்லக்கிற் கொண்டுபோகப்பட்டு அங்கே மாணப்படுக்கையிற் திடக்கையில் "நாம் வேலை செய்யவேண்டும்" என்பது அவருடைய அந்தியமான உபதேச மொழியாயிருந்தது. ரோமன் சேனாதிபதிகளின் அதிகாரத்தைக் காத்து விசாலப்படுத்தியது இடையறாத முயற்சியன்றி வேறொன்றுமில்லை.

விவசாய ஜீவனத்தின் சாதாரண கைத்தொழில்கள் மிகவுமுயர்வுற்ற நாகரீகமான கௌரவத்துடன் சமத்துவமாய் நின்ற காலத்திலுள்ள, இத்தாலியா தேசத்தின் பூர்வீக ஜனசங்க ஸ்திதியை விவரிக்கையில், வெற்றி பெற்ற வீராதிகளும் வீரர்களும், உழவு செய்தற்குத் திருப்தியுடன் திரும்பினர் என்று பினினி என்பவர் பேசுகிறார். அக்காலத்திற் சேனாவீரர்களும் தங்கள் கைகொல்ல நிலத்தை உழு அந்நிலமானது, வாகைகூடப்பெற்று வெற்றியுற்ற உழவர்களால் நடத்தப்பட்ட கொழுமின் கீழ்ச் செழித்திருந்தது. எல்லா விதமான தொழில்களிலும் அடிமைகள் பெரிதும் சீயமிக்கப்பெற்ற பின்னரே, வேலை செய்வதானது, கண்யம் பெறாது இழிவுற்றதாய் மதிக்கப்படலாயிற்று. சோம்பலும், சுகபோகமும், ரோம்தேசத்து அரசாங்க வருப்பினர்க்குள் இலக்ஷணமாக ஏற்படவே, ஏறக்குறைய விரைவில் அந்த ராஜ்ஜியத்தின் அழிவானது அவசியமாயிற்று.

நாம் மிகவும் ஜாக்கிரதையுடன் காத்துக்கொள்ளவேண்டிய கெட்ட சபாவத்தில் சோம்பலுக்கு மிஞ்சினது வேறொன்றுமில்லையென்னலாம். உலகத்தில் அநேக தேசங்களுக்கு யாத்நிரை செய்திருந்த, ஓர் புத்திசாலியான அயல் நாட்டான ரோக்கி, நம் ஜாதியாரிடம், சர்வ சாதாரணமாய் எல்லாவற்றிலும் அதிகமாய்ப் பொருந்திய விசேஷித்த குணம் யாதென்று கவனித்ததுண்டா என்று, மிஸ்டர் கார்னி' கேட்டபொழுது, சகலமனிதரும் சோட்பலை விரும்புகின்றனர் என்று கொச்சையான இங்கிலீஷில் அவன் மறுமொழி சொன்னான். அச்சோம்பலானது கொடுக்கோல் மன்றாக்கும் கொடிய ஜனங்களுக்கும் ஒத்தஇலட்சணமாய் நிகழ்கின்றது. உழைப்பின்

ஊதியத்தைப் பிரயாசைப்படாமல் உண்ணாததனிப்பது மனிதரினம் இயல்பாக விரும்புகின்றது. உள்ளபடியே இவ்விரும்பமானது எங்கும் வியாபித்திருந்தால் அது ஜன சமூகங்களில் வியாபித்துக் கெடுக்காதவண்ணம் தடுத்தற்கு இராஜாங்க முறைமையானது, ஆதியில் உண்டாக்கப்பட்டதென்று 'ஜேம்ஸ் மில்' என்பவர் விவரித்திருக்கிறார்.

சோம்பலானது ஒவ்வொரு மனிதனையும் இழிவுபடுத்துவது போல ஓர் ஜாதியாரையும் ஒருங்கே கீழமைப்படுத்துகின்றது. சோம்பேறிகள் உலகத்தில் இதுவரை பெருமையடைந்ததாயில்லை. இனியடைவதுயின்றது. சோம்பேறிகள் ஒரு குன்றின்மீது ஒருக்காலும் ஏறினதாயில்லை. நீக்கத்தக்க கஷ்டத்தை ஜெயித்ததாயில்லை. சோம்பேறிகள் எப்பொழுதும் அபஜெயமடைந்தனர். எப்பொழுதும் அபஜெயம் அடைவர். அவர்கள் ஒன்றிலும் மேற்போகக்கூடாதென்பது பிரகிருதிசபாவத்தில் தானே அமைந்த கிடக்கின்றது. அவர்கள் உலகத்திற்குப் பாரமாயும், இடையூறாயும் அருவருப்பாயுமிருந்து எப்பொழுதும் உபயோகமற்றவராய்த்துக்கமும் துன்பமுமுள்ளவராய், முறைபாடு செய்யா நிற்பர்.

ஜான்ஸன் சொல்லுகிறபடி, தன்னை நித்திரையிலிருந்து எப்பொழுதும், தான் எழ விரும்புவதற்கு இரண்டுமணி நேரத்துக்கு முன்னரே எழுப்பியது 'பர்டன்' என்பவருடைய நூலாம். அப்பர்டன் என்பவர், திக்கத்திற்குக் காரணங்கள் முக்கியமாக சோம்பலைப் பொறுத்துண்டாகின்றனவென்று தம்முடைய விசேஷமும் வினோதமுமான புத்தகத்தில் விவரித்திருக்கிறார். அவர் சொல்லுமாறு— "சோம்பலானது உடலுக்கும் மனதிற்கும், விஷமும்; தன்மரகத்திற்குச் செவிலியும், சகல தீமைகளுக்கும் தாயும், சப்தமகாபாதங்களில் ஒன்றும், பிசாசினுக்குத் திண்டு, தலையணை, மெத்தைமுமாக இருக்கின்றது. ஓர் சோம்பலுள்ள நாயே சொறி சிரங்கை யடையுமாயின், சோம்பலுள்ள மனிதன் எவ்வாறு தப்பிக்கொள்வான்? உடற் சோம்பலினும், மனச்சோம்பல் மிகுதியும் கெட்டது. உபயோகப்படுத்தாத யுக்தியானது நோய் ஆகின்றது. ஆத்மவினாக்குத் திருவும், ஒட்டுவா ரொட்டியும் நரகமயமுமாகின்றது. கட்டுக்கிடையான குட்டத்தில், புழுக்களும் செட்டப்பார்கொடிகளும் மிகுவது போன்று சோம்பேறியிடம் தீமையும் கெடுதலுமுள்ள நினைவுகள் உண்டாகி ஆத்மநற்போதத்தைக் கெடுத்துவிடுகின்றன."

(இன்னும் வரும்)

தன் றியில்தி து.

[“செந்தமிழ்” பத்திராசிரியராய் விளங்கியவரும், னேதுஸம்ஸ் தானவித்வானுமாகிய பீ. ரா. இராகவையங்காரவர்கள், நன்றியில் திரு என்னும் விஷயமாகத் தாம்பாடிய சில அகவல்களை அவற் றின் பொருட்டுத் குறிப்புடன் எழுதி, அன்புடன் எனக்கு அனுப்பியுள் ளார்கள். அப்பாடல்களைப் படிப்போர், அவற்றின் சொன்னயம் தொடையம் பொருணயங்களால் பெரிதும் வியப்பும் உவப்பும் அடையாதிரார். அப்பாடல்களின் சொற்செறிவைநோக்கின் அவை ஆன்றோர்வாக்கை யொப்ப அமைந்துளவென்று கூறத்தக்கவையாயினும், பொருட்பொலிவை நோக்கும்போது, இத்தகைய பாடல்களே அருமையென்னும்படி ஒளிக்கின்றன. இவ்வாறு சொற்செறிவுடன் பொருட்பொலிவும் பெற்று விளங்கும் பாடல்களே அறிஞர்களால் விரும்பிச் சுவைக்கத்தக்கவைப்பது சொல்லவேண்டா. ஐயங்கா ரவர்கள் அனுப்பியவற்றில், இடமின்மைபற்றி, இம்முறை இரண்டு பாடல்களே அவற்றின் குறிப்புரைபுடன் வெளியிடப்பட்டன; ஏனை யவை அடுத்துவரும் பகுதிகளில் வெளியிடப்பெறும்-பத்திராசிரியர்]

- (க.) ஆர வருந்தலன் சேர வழக்கனை
வைக லீட்டிய பெய்கல வெறுக்கை
மாந்தி மகிழ்ச்சியு மீந்து புகழ்ச்சியு
மெய்த னுரிய பொய்யில் கிழுவோர்
௫. வேற்றுப்பிற ரென்பது தேற்றத் தெளிவாக
அன்னவ ருடையன தன்னவாப் பேணிக்
காக்கும் பருவரன் மீக்கொள லன்றியு
மீயா திவறும் பேயாம் பதடி
யிவனெனப் பல்லோர் தவநனி கழறு
௧௦. மிகழ்வுரை பொறுத்தலிற் புகழ்பெறு பொறையுந்
தனா தின்மையி னுனாஅது தன்பா
சிரப்போர்க் கில்லெனுக் கரப்போய் வாய்மையு

முள்ளிய ஆதலும் வள்ளன் மையினர்க்
கரும்புகழ் நல்கலி னிரம்பிய வீகையுஞ்

- கடு. செறிபொருள் கெடுமென்பு பொறுபுறு மின்பெலாந்
துவரத் துறத்தலீற் கவரைந் தடக்கலும்
வெங்கதம் விரவிய வங்கதப் பெயரிற்
சான்றோர் வகுத்த வான்ற பனுவற்
பாடல் புனைதலி னீடுபெயர் நிறுவலும்
- உ0. பெரிதுடை யானென வுரிதினிற் றுணே
பிறழ்வுணர்ந்த வழழா மாறுகொல்
நிதியெலாந் தன்கீழ்ப் பொதியும் வச்சையை
யிந்திர மயிழ்துந் தந்தன ருவக்கும்
பசிப்பிணி மருத்துவர் விசிப்புறு முடலுயிர்
- உ1. யாவும் பிறர்க்கென மேவும் வாழ்க்கைய
ரிடர்ப்பாடு நோக்காது கடப்பா டாற்றும்
மாரி வண்மைப் பாரி யனைய
பெருங்கொடை யாளரோ டொருங்குகினி தாக
“சுட்ட மிவறி யிசைவேண்டா வாடவர்
- உ0. தோற்ற நிலக்குப் பொறை” யெனத் தேற்றித்
திருத்தகு தெய்வப் பொருத்தபு புலவன்
கோண ஆறவுரை கொளுத்தவும்
பேணுது பொறுப்பதிப் பேதைமை யுலகே.

குறிப்புரை.

க. ஆர - நிறைய, “வதிலாரார” என்புழிப் போல (திருக்குறள்.)
சேர - திரை; “சேரேதிராட்சி” (தொல். ௨. ௩.) ஆரசேர என்பன, அருத்தற்
கும் வழங்கற்கும் ஏற்ற பொருள்கள் நிரம்பவுண்மை விளக்கிநின்றன.

உ. இவறுமியல்பினன் கைகலுந் துய்த்து மகிழாது சுட்டியே மகிழ்
வன் என்க. பெய்கலவெறுக்கை - பெய்யப்பட்ட கலத்தின்கணுள்ள செல்
வம்; கலத்திற் பெய்யப்பட்டுக் கிடத்தலன்றி வேறுபயன்படாமை குறித்
து நின்றது.

உ. மாந்துதற்குப் பயன் மகிழ்ச்சி. ஈதற்குப் பயன் புகழ்; புகழ்
இருமைக்குமுறுதியாய அறமென்பர் பரிமேலழகர் (திருக் - ௧0௩.) வெறுக்
கையை, ஈந்து என இயையும்.

ச. கிழவோர் - பொருட்டு உரிமையுடையோர்; கிழவோரென்றது அவ்வெறுக்கையினை அருத்தலன்வழங்கலன் கிழவோனாகாமை உணர்த்தியது.

௫. வேற்றுப்பிறர் - இவறுமியல்பினற்கு வேறாகிய பிறர்.

க. அன்னவருடையன - அப்பிறருடையன.

எ. காக்கும் பருவால் - காத்தலால் வருத்துன்பம்.

அ. ஈயாது இவறுவான் மறுபிறப்பிற் பேயாவன் என்பது; பிறப்பிசு கண்டு மாற்றாமையின் பசித்துன்பமே எய்தும் பிறப்புண்டா மென்க; “ஈயாதுவறு, மருளானு மாண்பு பிறப்பு” “பேயெய் பிறப்பிற் பெரும்பசியும்” எனவருவன காண்க. பதடி என்பது இப்பிறப்பின் பயனாகிய உள்வீழ்ந்மை கோக்கி.

க. சுழறுதல் - இடித்துரைத்தல்.

க௦. காக்கும் பருவான் மீக்கொள லன்றியும், பல்லோரும் பேயாம் பதடியெனச் சுட்டிக்கழறும் இகழ்வுரையும் பொறுத்தலால், புகழ்பெறுகின்ற பொறையும் என்க; “உண்ணாது கோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லும்-இன்னஞ்சொன் னேற்பாரிற் பின்” என்பதனால், இகழ்வுரை பொறுத்தல் பெரும்பொறையாதல் உணர்க.

கக. கஉ. தனதுதின்மையின் என்றது, தானீட்டிய வெறுக்கைக்குரிய யோர் வேற்றுப்பிறராகத் தெளிந்தது கோக்கி. உன்னாது - அவனதின் மையை நினையாது; “கொடுப்பதாஉத் துய்ப்பதாஉ மில்லார்க் கடுக்கிய, கோடியுண் டாயினு மில்” என்றார் தேவரும். தன்பால் உன்னாது இரப்போர்க்கு என்க. இவறு மியல்பினன், தனதின்மையால் தன்பாலிரப்போர்க்கு இல்லையென்றல், ஒளித்தலில்லாத வாய்மொழியாயிற்று.

கக. இரவலர் நினைத்தனவெல்லாம் அவர் கூறாமலே அறித்து வழங்கும் வள்ளற்றனம்.

கச. அரும்புகழ் என்றது, பொருள் உடல் உயிர் இவற்றை கல்விப் பெறுதற்குரிய புகழ். ஈகைக்குப் பயன் புகழென்ப: இவன் அப்புகழையே அவர்க்கு கல்கலால், “கிரம்பிய வீகை” எனப்பட்டது.

கஊ. செறி பொருள் - மேன்மேற் செறிக்கின்ற பொருள்.

கக. துவாத் திறத்தல் - முற்றத்துறத்தல். கவர் ஐத்து - மணத்தைக் கவர்கின்ற ஐவகை வேட்கை.

கள. வெங்கடம் விர்விய - வெய்ய வெருளி கலந்த. அக்கடப் பளு வல் என்க. சான்றோர் - தொல்நாப்பியனார்.

உ௦. ஆரவருத்தலன் சேரவழங்கலன், பொறையும் வாய்மையும் ஈகையும் ஐந்தடக்கலும் நீடுபெயர் சிறுவலும் பெரிதுடையானென. உரிதின் என்றது, இவறுமியல்பினன் தானீட்டிய சிதியெல்லாம் தன்பாலகழ்த்து புதைக்கும் ஒரியையுடைமையால்*எ - று. தானே என்பது, பேதைமை யுலகு அறிஞர்பாற் கலத்தலின்றி எ-று.

உ௧. திரியத் தெளிந்த பொருத்தா விதக்கொல்.

உ௨. வச்சை - உலோபன். தன்கீழ் - உலகின் கீழ்.

உ௩. இத்திரர் - தேவர். தந்தனர் உவக்கும் எ-று, தாமுண்டே மகிழாமை உணர்த்தி நின்றது.

உ௪. விசிப்புறம் உடல் - கட்டுற்ற உடல்.

உ௫. யாவும் - பொருண்முதலியன. மேவும் - விரும்பும்.

உ௬. கடப்பாடு - ஒப்புரவு. தானிடர்ப்படுதலைக் கருதாமல்.

உ௭. பாரி - தமிழ்வன்னல்களிற் நலைவன்; இவன் ஓறிவுவிராகிய சிறுவீ முல்லைக்கும் பெருந்தேர் கல்கியோன். ஒருங்கு - ஒருசேர்.

உ௮. ௩௦. ஈட்டம் இவறி - யாம் பிறரின் மிகவீட்டுது மென்று பொருளினதீட்டன் மாத்திரத்தையே விரும்பி. இசை இருமைக்கும் உறுதியாய் அறமாகலின், ஈகையான் அதனையே வேண்டிய செய்யாது, ஈட்டம் துன்பத்தையும் காத்தற்றன்பத்தையும் வேண்டிய அறிவினமைபற்றி, 'கிலக்குப் பொறை' என்றார். தேற்றி - தெளிவித்தது.

௩௧. திருத்தகு - அறிவானரெல்லாரானும் விரும்பப்படுக தன்மை நோக்கம் தக்க. பொருத்தகு - ஒப்பு அற்ற.

௩௨. கோணு - மாறுபாடில்லாத. அறவுரை - தர்மோபதேசம். கொணுத்தவும் - அறிவுறுத்தவும். பேணுது - அவ்வறவுரையினைப் போற்றிக் கொள்ளாது.

புலவன் தேற்றி "ஈட்டமி.....கிலக்குப் பொறை" என அறவுரை கொணுத்தவும், பேதைமையுலகு பேணுது, வச்சையைப்பெருக்கொடையானரோ டொருங்கு பொறுப்பது, அருந்தலன் வழங்கலன் அவன் பொறையும் வாய்மையும் ஈகையும் ஐந்தடக்கலும் நீடுபெயர் சிறுவலும், பெரிதுடையானெனத் தானே பிறழவுணர்ந்த மாறுகொல் என வினைமுடிவுசெய்க.

அருந்தலன் வழங்கலன் என்னும் பெயர்கள், விவகநாதினத்தால் சுட்டுப்பெயர் யாத்திரையாய் நின்றன; "தானே நனையா னுன்னிவக சாழியெய்ப்பான், வானேற நீண்ட புகழான் சரிதம்" என்புழிப் புகழான் என்பது சொல்லுவான் குறிப்பால் அவன் என்னும் |சுட்டுப்பெயர் மாத்திரமாய் நின்றும் போலக் கொள்க.

- (உ.) தாமரை யுற்றயுங் காமர் பேதாய்
 சின்றுழி நிலையச் சென்றுழி தருவாய்
 கயவர் பெரியர் நயவ ரொனாடி
 தியாக்கணும் புகூஉந் திங்கிண யாதலின்
௫. வள்ளியோ ராய தெள்ளியோ ரெல்லாம்
 நினை வளர்த்தே மன்னு மின்புறாடி
 ரொப்புர வுக்கார் துப்புர வெளிப்பல
 சினை மாற்றி நன்ன ரீட்டியு
 மோம்பா தருந்தியுந் கூம்பாது விசியும்
௬. நீகடைக் கணியா தீகடைக் குழலும்
 வறியர் மனைக்கே செறியநிற் போக்கியும்
 நீபுலந் தகலு மாபுல நாமகள்
 நகுமிடன் முழுதும் புகவுளை யுய்த்தும்
 நக்சயற நின்னீத் திசைமகட் டழுனிபும்
௭. நீவொழ் வுசுப்ப பீடுமா ணவர்பா
 லலைபல வுண்ணலி னிலைவிழை கிலையாற்
 பசியட வுயங்கிலும் பொசியவு தினைவிடான்
 சாத லெய்தினு மீத லெண்ணை
 துன்ப முழந்து டன்பினிற் காப்பன்
௮. வச்சை மகனென நச்சினை முன்னைப்
 பெய்விண் ணிகர்த்த கைவண் மையினார்
 பல்லா றலைத்த வொல்லா வசைவெலாம்
 நனிகெட வயாவுயிர்த் தினிதா
 விழிதுஞ் சதியவன் வழியெஞ்ச மருங்கே.

நறிப்புரை.

௧. காமர் பேதாய் - எல்லாரானும் விரும்பப்பட்ட பேதையே.
 ௨. சென்று உழிதருவாய் - சென்று திரிவாய்.
 ௩. கயவர் - இழிந்தோர். நயவர் - விரும்பப்பட்டோர்.
 ௪. யாக்கை நிலையாமையினையும், செல்வநிலையாமையினையும், அறமு
 ம்புகழும் நிலைத்தலையும் உணர்ந்தே வழங்குவோராதலின் வள்ளியோரைத்
 தெள்ளியோர் எனவுரைத்தது.

க. வளர்த்தே - பெருக்கியே; பொருள்களின் எண்ணைப் பெருக்குதல் குறிப்பு.

எ. ஒப்புரவிற்காம் துப்பரவு - உபகரித்தற்காம் பண்டங்கள். ஏனைப் பல - எத்தனையோபல.

க. ஒம்பாது அருந்தியும் - நானேக்கென்று பாதுகாவாது உண்டும்; கூம்பாது வீசியும் - சுருக்காது கொடுத்தும்.

கக. கக. நீ கடைக்கண்ணோக்கஞ் செய்யாமையால் சுகின்ற தலைவாய் லுக்கே திரியும் வறியர்.

கஉ. நீ புலந்த அகலும்-நீ ஊடி நீங்கும். மா புல நாமகன் - பெருமையுடைய புலமைக்குரிய கலைமகன்.

கங. நரும் இடம் - விளங்கும் இடம். வறியர்க்கும் புலவர்க்கும் மிக வளிப்பர் என்றபடி.

கச. நசை அற - பற்றுள்ளம் அற. சின்சுத்து-சின்னை விடுத்து. இசைமகன் தழுவியும் - கீர்த்தியைப் பொருந்தியும்.

கடு. நீடு வாழ்வு உகப்ப - புகழுடம்பால் கெடிது வாழ்தலை விரும்புவார்; நீடு மாண் அவர் - பெருமையால் மாட்சிமைப்பட்ட அவர்.

கசு. அலைபல உண்ணல் - பலவாக அடியுண்டல். நிலை விழைகிலை - நிலைத்தலை விரும்பினாயிலை.

கஎ. பசி அடுதலால் உயங்கினும்.

கஅ. சாதல் எய்தினும் - சயாமையால் சாவு எய்தாமாயினும். அன்பு அப்பொருண்மேலுள்ள பற்று.

உ௦. வச்சை மகன் - உலோபி.

உக. பெய் வின் - பெய்கின்ற மேகம். முன்னை வண்மையினர் - முற்காலத்து வள்ளல்கள்.

உங. அயா உயிர்த்து - வருத்தநீங்க கெடுமுச்சு விட்டு.

உச. அவன் வழியெஞ்சு மருக்கே விழிதுஞ்சுதி-அவன் சந்ததி குறை கின்றபக்கத்தே இனிதாகக் கண்ணுறங்குதி; உலோபிக்குச் சந்ததியில்லையாம் என்பது.

பேதாய்! சில்லாய்; உழிதருவாய்; சீக்கினையாதலின் தென்னியோரனை வரும் சின்னை வளர்த்தே இன்புறார்; சின்னை மாற்றி எண்ப்பல வீட்டியும் அருந்தியும் வீசியும் போக்கியும் உய்த்தும் சின்னீத்து இசைமகட்டமுலியும் நீடுவாழ்வுகப்ப; அவர்பால் அலையுண்ணலின் நீ நிலைவிழைகிலை; வச்சைமகன் விடான் எண்ணன் காப்பனென சச்சினையாய், முன்னை வண்மையினர் அரைத்த அரைவெலாம் கெட அவன் வழியெஞ்சுமருக்கே இனிதா விழிதுஞ்சுதி என்க.

சா துரியவசனங்கள்.

:0:

முற்காலத்தும் பிற்காலத்துமிருந்த தமிழ்ப்புலவர்கள், பிரபுக் கள்முன்பும் பிறர்முன்பும், அவ்வப்போது பாட்டாகவன்றிப்பேச்சாகக் கூறியவற்றில், எத்தனையோ விநோதவார்த்தைகள் உண்டு. அவற்றில், பழைய புலவர்கள் கூறிய சாதுரியவசனங்கள் இப்போது வழக்கிலருகிவிட்டன வாடினும், பிற்காலத்தவர் சமயோசிதமாகக் கூறிய தொடர்மொழிகள் அங்கங்கே சிலர்பலர்வாய்க் கேட்கப்படுகின்றன. அவற்றை, இறந்து போகாது சேமித்துவைத்தல் நமக்கே இன்பமளிப்பதோடு அவர்கள் பாடல்களைப் போற்றுதலுக்கொப்பாகும். இச்சாதுரியவசனங்களிலுள்ள கீயப்பெல்லாம், புலவர்கள் நினைத்து வைத்துச் சொல்லாது, அவ்வப்போது சமயோசிதமாக உடனுக்குடனே கூறிவந்தமை தான் என்பது பலருமறிவர். அத்தகைய சக்தி நம்மால் என்றும் போற்றத்தக்க தன்றோ. ஆதலால், இவ்விஷயம்பற்றி யான் தெரிந்தவைகளைக் கூடியவரை சரித்திரக்குறிப்புடன் வெளியிட்டுவரக் கருதுபுள்ளேன். வணச்செந்தமிழறிஞர்களும் கொச்சையின்றி நல்லவிதவான்கள் வழங்கியவிநோதவார்த்தைகளைத் திரட்டியனுப்புவார்களாயின் பெரிதும் நலமாகும். இப்போது சிலவற்றைக் கீழே தருகின்றேன்.

க. எட்டய புரத்திலிருந்த கடிக்கை முத்துப்புலவர், தம்மனைவி திவசத்தின் பொருட்டுக் கடைரிலிருந்து வேண்டிய பண்டங்களை வாங்கிச் சமந்த கொண்டு விடுவோக்கி வரும்போது, அவ்வூர் மகாராஜா வெளியுலாச் செல்கையில் புலவரை அக்கோலத்துடன் கண்டு “என்னவிசேடம்” என்று கேட்ப, புலவர் “தலைவிதிவசம் என்றனர். இவ்வினோதக்கூற்று, இவ்வாறு சமப்பது தலைவிதி வசம் எனவும், இப்பண்டங்கள் தலைவி திவசத்துக்காக எனவும் பொருந்தருதல் காண்க. இவ்வார்த்தை நம் நாட்டிற் பலருமறிந்தகாயினும் அறியாத சிலர் பொருட்டு எழுதப்பட்டது.

உ. இராசபாளையத்திலிருந்த சங்கராழர்த்திக்கவிராயர் கன்னி வாடியிற் சென்றிருக்கும்போது, ஒரு கூடையைக் கவிழ்த்து அதன்

மேல் விளக்கவைத்துப் படித்துக்கொண்டிருக்கும்காலையில், அக் கன்னிவாடி ஜமீந்தார் மலையாண்டியப்பயராபுடி அவர்கள், அவரைக் காணவேண்டி அவர் வீட்டுள் றழைந்து புலவரை நோக்கி “இஃதென்ன கூடைவிளக்கு” என்றார். அதற்குப் புலவர், “தங்களரண்மனையிலே தங்களுக்கு முன் ஒரு குத்துவிளக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும்; என் வீட்டில் நான் ஒரு கூடை விளக்கு வைத்திருக்கிறேன்” என்றனர். உடனே ஜமீந்தாரவர்கள் வியந்து ஒரு குத்துவிளக்கைக்கொண்டு வந்து வைக்கும்படி உத்தரவு செய்தார்கள்.

௩. கடிக்கை முத்துப்புலவரது அந்தியகாலத்தே, பாலை அழுக்குத்துணியால் நனைத்து மகன் அவர்வாழிற் பிழிய, அப்பால் நாற்றம் பெற்றமையால் உட்கொள்ளாது வெளியிடும்படி யாழிற்று. அப்போது, மகன், புலவர்க்கு மரணக்குறியாகப் பால் கசக்கிறதபோலும் என்றுகருதி, “பால் கசக்கிறதோ” என்று புலவரைக்கேட்க, பாலுங்கசக்கலில்லை துணியுங்கசக்கலில்லை” என்றனராம். பின் அவர் புத்திரர் எங்களை விட்டுப் போகிறீர்களே யென்று வருந்த, புலவர் “நானேர் அப்பன் போனாலென்ன, உங்கட்கு எட்டப்பணிருக்கும் போது” என்றனராம். புலவர், அந்திய கிலையிலேயே இவ்வழகிய வார்த்தைகளைக் கூறினரென்றால், வாழ்ந்த காலத்தில் வழங்கிய வசனங்கள் எத்தனையாதல் வேண்டும்!

௪. சேதுபதி தம்வாயில் வித்வானைய சர்க்கரைப்புலவர் சவ்வாதுப்புலவர்களது கவித்திறமைகளைக் கேட்டுக் களித்துவரும் போது, சர்க்கரைப்புலவர் பாட்டை அரசன் சிறிது மெச்சிக்கூற, அது கேட்ட சவ்வாதுப்புலவர் வினோதமாக “சர்க்கரை தொண்டைமட்டும்; சவ்வாது கண்டமட்டும்” என்றனராம்.

௫. எட்டயபுரத்தில் கல்வியறிவொழுக்கங்களால் மேன்மை பெற்று விளங்கிய சமாதிகாராராஜா அவர்களிடம் பிரசித்த வித்வானொருவர் இருந்தனர். அவ்வரசனும் வித்வானும் நின்றுகொண்டே அற்புதமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, அரசர் நெடுநேரம் நிற்பதறிந்த வித்வான் வேலைக்கார நொருவரினப்பார்த்து, “அப்பா! கம்பளரத்தன்ம் உட்காருதற்கு ரத்தனகம்பளமொன்று கொண்டுவா”

என்றனாம். (எட்டயபுர அரசர் கம்பளவம்மிசநாயகராதலின் கம்பளரத்தனமென்பது கம்பள குலத்தாருள்ளே சிரேஷ்டமானவர் என்பது பயக்கும்) அப்போது, ஒருவன் துடைப்பங்கொண்டு தரையைப்பெருக்கத் தொடங்கவும் “அடே! நம் வித்வான் வாயிலிருந்து இப்போது உதிர்ந்த முத்துக்கள் சிதறுண்டு கிடக்கும் இடமிது; பெருக்காதே” என்று அரசர் புகழ்ந்தன ரென்பர்.

௬. ஒரு தம்பிரான் படிப்பேயின்றிப் பிழைததும்பச் சில பாட்டுக்களை முடைந்து கொண்டு, நல்ல புலவர் சிலர் கூடியிருந்த விடத்து அவற்றை அவர்க்குக் காட்டினர். அவர்கள் தம்பிரானியல்பை நன்கறிந்தவராதலால், அவர்க்குப் புகழ்ச்சியாகவும், அறிஞர்க்கு இகழ்ச்சியாகவும் தோன்றும்படி, “சாமிபாடும் பாடல்களெல்லா மருள்வாக்கு; அழக்கற்றவர்கள்; அதனோடு நல்ல வித்வான்; ஆனந்த முண்டாகக் கேட்பானேன்? தமிழ்ப்பாஷையையே எழுத்தெண்ணிப்படிப்பவர்க்கு இவை இயல்புதானே” என்றனராம். இவ்வாக்கியத்தில்—மருள்வாக்கு, அழக்காறு, அவித்வான், ஆனந்தக்குற்றம், என்னும்பொருள்களும் “தொல்காப்பியத்தை எழுத்தெண்ணிப்படித்த ‘சுவாமிநாததேசிகர்’ என்பதுபோல எழுத்தெண்ணிப்படித்தல் உயர்பொருளும், விரைவிற்படிக்கு மாற்றலின்றி எழுத்துக்கூட்டிப்படித்தல் என்ற இழி பொருளும் பயத்தல் காண்க.

௭. ஊற்றுமலை ஜமீந்தாரவர்களாகிய, இருதயாலயபாண்டியனவர்கள் வண்டானமுத்துச்சாமி ஐயர் என்னும் ஒரு புலவருக்கு ஒரு நூறு ரூபா கொடுப்பதாக ஒரு சமயம் வாக்களித்திருந்தனர். புலவர் அதனைப் பெறவேண்டி அரசனிடஞ் சென்று, “அரசே! “நானூறு ரூபாகொடுக்கிறேன் என்று உத்தரவாயிற்றே, கொடுத்தருள்க” என்றனர்; ஜமீந்தார் “நான் அங்கனம் சொல்லவில்லையே” யென்றனர். பின்பு அப்புலவர் “முன்னூறு ரூபாகொடுக்கிறேனென்று சொல்லவில்லையோ” என்று கேட்டனர். அங்கனமுங் கூறவில்லை யென்று ஜமீந்தார் கூறினர். புலவர் “இருநூறு ரூபா கொடுக்கிறேனென்று சொன்னது திருவுளத்து மறந்துவிட்டதோ” என்றனர். ஜமீந்தார் உடனே அவர் கூறிய கருத்தைக்கண்டு வியந்து நானூறு ரூபாவியுமே புலவர்க்குக் கொடுத்தனுப்பினர் என்

பர். நான் நூறு என்றும், முன் நூறு என்றும், இரு நூறு என்றும் பிரித்துப்பொருள்கொள்ள நின்றமை காண்க.

அ. கந்தபுராணச்சுருக்கம்பாடிய தருமபுராணினிந்துச்சம்பந்த சரணுலயத்தம்பிரானவர்கள், மைசூர்சென்று அவ்வரசனைக்கான நேர்ந்தது. தம்பிரான் மிகவும் கருப்புநிறமுடையவராயிருந்தமையால் மைசூர் அரசர் அவரைப்பார்த்தபோது “இவர் அண்டங்காக்கைக் குப்பிறந்தவரோ” என்று பரிசாசமாகக்கூற, தம்பிரான் “அண்டங் காக்கைக்குப் பிறந்தவன் நானல்லன், தாங்களே” என்று கூறினர். சபையோர்களும் அரசனும் தம்பிரானை வியந்து புகழ்ந்தனராம்.

க. கல்போது ஜமீனில் புலவராயிருந்த பெரிய தம்பியாசாரியென்னுந் தட்டாரொருவரும் அந்த ஜமீன் தானாதிபதியான வேளாள ரொருவரும் மழைபெய்தோய்த சமயத்தில் புன்செய்ப்பக்கத் தேசேர்ந்துசென்றபோது, ஒரு தட்டாரப்பூச்சி அதன் குஞ்சுடன் பறந்து செல்லுதலைக் கண்ட தானாதிபதிபிள்ளை கூடவரும் ஆசாரியை நோக்கி “அதோ தட்டான் பறக்கிறான் காணும்” என்று பரிசாசமாகக் கூற, “அதனுடன் பிள்ளையும் கூடப்பறப்பது காணும்” என்று பிள்ளையை ஆசாரிப்புலவர் பரிசாசமாகக் கூறினராம்.

க0. திருவாவடுதுறை ஆநீனத்துச் சின்னப்பண்டாரசந்திதிகளாயிருந்த நமசிவாயதேசிகசுவாமிகளைத் தேவகோட்டை வித்வான் வன்றெண்டச்செட்டியார் கண்டுதரிசிக்கும்போது, செட்டியாரது கல்வித்திறமையைப்பற்றிப், பண்டாரசந்திதிகள் புகழ்ந்துகூற, செட்டியார் “நான் சந்திதானத்துக்குக் குறைபப்படித்திருந்தாலும் கூடப்படித்தவன் என்பதுபற்றிச்சந்திதானத்தில் இவ்வாறு அநுளியது” என்றார். சின்னச்சந்திதானமும், செட்டியாரும் மகாவித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களிடத்தில் ஒன்றுகப் படித்தவர்க ளென்பது அறியத்தக்கது.

(இன்னும் வரும்.)

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயர்.

புத்தகக்குறிப்பு.

பொருநராற்றுப்படைப்போருள் விளக்கம்:— இவ்வாண்டில், பி. ஏ.—வகுப்புப்பாடல்களில் ஒன்றாகிய பொருநராற்றுப்படை நச்சினூர்க்கினிய நூரை பற்றி, மேற்குறித்ததலைப் பெயருடன் வெளியிடப்பட்ட ஓர் ஆராய்ச்சியுரை எனது பார்வைக்கு வந்துளது. இதனை எழுதியவர்கள்—சென்னைக் கிறிஸ்துவகலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்களாகிய ஸ்ரீ. உ. வே. கா. ஸ்ரீ. கோபாலாசாரியரவர்களும் ஸ்ரீமகாதேவமுதலியாரவர்களும். பழையபாடல்களில் ஒன்றாகிய அவ்வாற்றுப்படையின் பொருளும் அருங்கருத்துக்களும் பிறவிசேடங்களும் மாணக்கர் எளிதில் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டி இவ்வாராய்ச்சி வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. சங்கத்துச் சான்றோர்பனுவல்களில் இயற்கைவருணைகளுக்கும் ஆழந்தஅரிய கருத்துக்களும் சரித்திரவாராய்ச்சிக்குரிய குறிப்புக்களும் பிறவும் கிரம்பவுண்டாயினும், அவற்றின் பழையநடையினிடர்ப்பாட்டால் அறிஞர்களும் அதனை அறிந்து சுவைப்பதருமையாகின்றது. ஆயின், மாணவர்க்கு அஃதே எவ்வளவு சிரமமாம்! ஆதலால், அத்தகைய நூல்களில் அவர்கட்குப் பரிசயமுடன் சுவையுமுண்டாக்குதற்கு, இவ்வாராய்ச்சியுரைபோன்ற கருவிகள் இன்றியமையாதனவேயாகும். இவ்வுபகாரத்தைச் செய்துள்ளிய ஆசாரியரவர்கட்குள் முதலியாரவர்கட்கும் தமிழகமும் முக்கியமாக மாணவரும் பெரிதும் கடமைப்பட்டுளார்கள். இவர்கள், அவ்வாற்றுப்படையில் அமைந்துள்ள விசேடங்களையெல்லாம், பலவகுப்புக்களாகப்பிரித்துக்கூறியும் நூலாசிரியர் உரையாசிரியர்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சிசெய்தும் இனிமையுமெளிமையும்வாய்ந்த அழகிய நடை யில் விளக்கி இருக்கிறார்கள். இந்நூலை மாணக்கர்களும் பிறரும் பெற்றுப்படித்தல் இன்றியமையாததென்று யான்வற்புறுத்தல் மிகையேயாம். இதன் விலை அணை-8.

சாசிமாகாத்மியம்:—இப்பெயர்கொண்ட சிறுவசன நூலொன்று ஸ்ரீ வ. சு. சேங்கல்வராயபிள்ளை M. A. அவர்களால் மலையாளபாஷையினின்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. மலையாளநாட்டில், இற்றைக்கு 300-ஆண்டுகட்கு முன் பிரபலகவிஞராய் விளங்கிய இராமாநாய் எழுத்தச்சன் என்பவரால் இயற்றப்பெற்றதும், பிரமோத்தகாண்ட சரிதங்களை யே கொண்டதுமான சிவபுராணம் என்ற மலையாள கிரந்தத்தேயுள்ள, சிவ்ஹத்துவஜன் என்னும் அரசன் சரித்திரபாகமே இவ்வசனநூல் என்று தெரியவருகிறது. வரதுங்கபாண்டியரியற்றிய தமிழ்ப்பிரமோத்தகாண்டத்திலே அவ்வரசனைப்பற்றிய கதைப்பகுதி காணப்படாமையால், சாசிமாகாத்மியத்தை நன்கு

விளக்கும் அப்பாகத்தை நம்மவர் அறிந்து பயனடையுமாறு இது மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாம். இதனுள் ஆளப்பட்ட வசனகடை இனிமையும் எளிமையும்கொண்டு சிறக்கின்றது. இந்நூலிற்கண்ட கதைச்சுருக்கமாவது:—சிம்மன் தீவத்தரசனான சிம்மத்துவசனென்பான் புத்திரப்பேறின்றிக் கவல்அற்று, அப்பேறின்கைக்குக் காரணம் தன்பனைவியுந்தானும் பூர்வஜன்மத்திற்செய்த கொடுஞ்செயல்களே யென்றும், எத்தகைய இடையூறுண்டாயினும் மனங்கலங்காது காசியாத்திரைசெய்துவரின் அப்பாவலீங்குதலோடு, புத்திரப்பேறுமுண்டாமென்றும் நாரதபகவானால் அறிந்து, பின், அவ்வாறே தன்பனைவி பரிவாரங்களுடன் காசினோக்கிச்செல்கையில், விர்தமலைச்சாரலினின்று வந்த பலதிரூடர்கள் தம்தலைவனுடன் வந்து அரசன்பண்டங்களைக் கொள்ளையிட்டதோடு அவன் மனைவியையுட்குக்கிக்கொண்டு சென்றுவிட்டனர். அரசன் கடுங்கோபங்கொண்டு அவர்களோடு பெரும்பேர்புரிந்துத் தோல்வியுற்று, அகதியாய்ப்பெரிதும் வருந்தி, “எவ்வாறாயினும், நாரதமுனிவர் வாக்குப்படி, விசுவேசரைத் தரிசிப்பேன்” என்று சென்று காசியையடைந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய ஸ்ரீவிசுவேசரைத் தரிசித்துக் கோயில்வலம்வருங்கால், முன்பு திருடராற் கவரப்பட்ட தன் மனைவி கங்காநதிப்பக்கத்தே மிக்கசிறப்புடன் விளங்குதல் கண்டு திப்பிரமைகொண்டு நிற்க, கங்காதேவி அரசன்முன்வந்து அவன் மனைவியைக்காட்டிக்கொடுத்து அவன் கையில் ஒப்புவித்தனன்; உடனே சிவபிரானும் பிரத்தியக்ஷமாக, “அரசனே! நாமும் நம்கணத்தலைவருமே திருடராக வந்து உன்மனவுறுதியைச் சோதித்தற்கு இவையெல்லாம் செய்தோம் என்றறி” என்று சொல்லியருளி மறைந்தார். அரசன் தன்பாக்கியங்களைக்கண்டு பரவசனாக, தன் மனைவியுடன் மந்தானியில் சிவத்தியானத்துடன் மூழ்குதலும் தங்கள்நகரத்து அரமணியில் தாங்கள் நிற்பதுகண்டு, இன்னதென்பதறியாது பெரும்பிரமை கொண்டான். இவ்வாறு அவன் தன்னகரத்தேயிருந்து, தாலத்துவசன் என்னும் சர்ப்புத்திரனையும் பெற்றுப் பன்னெடுங்காலம் வாழ்ந்து முடிவில் முத்தியுமைட்தனன்—என்பது. இவற்றின் விரிவான கதாபாகங்களெல்லாம் நூலினுள் விசேடமாகக் கூறப்படுகின்றன; இக்கதையை இனிய நடையில் மொழிபெயர்த்துக்கிய பிள்ளையவர்கட்குத் தமிழகமும் முக்கியமாகச்சுவரும் பெரிதுங்கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். இதன் விலை அணை-8.

பத்திராசிரியர்.